

Marts 2005

Netop i disse uger har vi travlt med at arrangere Ordet og Israels sommerstævne, som skal finde sted på Djurslands Efterskole, og tilmeldingerne løber ind i en lind strøm. Sidste år var der et sted mellem 400 og 500 deltagere, og allerede nu kan vi se, at der også i år bliver godt fyldt op. Heldigvis er der god plads på campingpladsen, hvor der sidste år var 80 enheder.

Mens vi modtager de mange tilmeldinger, kan vi ikke lade være med at tænke på, at det nu er sidste gang, vi er med til at arrangere et sommerstævne. Det er nummer 42 i rækken, og vi er taknemmelige for hvert eneste stævne, vi har været med til. Det er på sommerstævnerne, vi for alvor har oplevet fællesskabet med vores og Ordet og Israels venner og mærket, at vi er mange, der står sammen om den samme sag.

Det første stævne, vi var med til, var i 1963 på Unge Hjem Højskole ved Århus. Vi var henholdsvis 21 og 23 år gamle og følte os meget unge i sammenligning med de omkring 100 andre deltagere. I vores unge øjne var langt de fleste af dem ældre mennesker. Men vi oplevede en varme og opbakning fra Ordet og Israels bestyrelse og bevægelsens venner, som vi aldrig har glemt. En opbakning, som har holdt ved og fulgt os gennem alle årene. På de tilmeldinger, der løber ind, glæder vi os over at se de ældre, trofaste venner melde deres ankomst sammen med en ny skare af mange unge og børnefamilier.

Igennem årene har vi været med til at ansætte og sende omkring 100 medarbejdere ud til tjeneste i Israel. Det har været en stor glæde at

lære disse mange unge at kende. De er nærmest blevet en del af vores familie. Da vi begyndte at sende ægtepar til Israel, kom der også børn i familien. Vi glemmer aldrig det år, hvor vi var i Israel som rejselidere for en turistgruppe og blev inviteret ud til vores medarbejdere i Jerusalem. Der var en festlig stemning, og vi kunne fornemme, at der var noget i gære. Endelig fik vi at vide, at der var noget særligt at fejre: Tre af de unge hustruer ventede barn. På den måde kan en medarbejderflok hurtigt vokse.

Det skete også, at nogle af de unge udsendte fandt hinanden i Israel. Vi husker for eksempel tilbage på et af vores medarbejderkonventioner i en kibbutz ved Genesaret Sø. Under en vandpolokamp kæmpede en af vores ansatte piger om bolden med en ung teologistuderende, som var på studieorlov i Israel. De lagde så meget iver i kampen om bolden, at de ikke lagde mærke til, at bolden slet ikke var i nærheden af dem længere. Det blev til et godt, solidt ægteskab. Senere blev den teologistuderende ansat i bevægelsen og er stadig vores gode kollega.

Det er især de mange unge medarbejdere, deres ægtefæller og børn, som fylder op ved sommerstævnet. Når vi er sammen med dem, fyldes vi med tak til Gud for de mange, gode medarbejdere, som han har sørget for gennem årene. Vi har fået lov at opleve, at Ordet og Israels arbejde er blevet betydeligt udvidet og venneskaren mangedoblet. I 1963 var der kun os to på lønningslisten, i dag er vi 12. Det har været en stor velsignelse at få lov til at være en del af denne vækst i arbejdet, både hjemme og ude, som vi glæder os meget over.

Naturligvis har der været perioder igennem årene, hvor det hele ikke bare var lyserødt. Men når vi i dag ser tilbage på de 42 år i tjenesten, er det med tonerne fra Lina Sandells sang i vores hjerter:

Jeg kan ikke tælle dem alle,
de tegn på Guds godhed, jeg fik,
som dugdråber så jeg dem falde
i glimt for mit undrende blik.
Jeg kan ikke tælle dem alle,
de tegn på Guds godhed, jeg fik.

Jeg kan ikke tælle dem alle -
des mer må jeg synge hans pris
og nådens vidundere kalde:
Guds kærligheds tegn og bevis.
Jeg kan ikke tælle dem alle -
des mer må jeg synge hans pris.

Guds jordforbindelse

Herren sagde til Abram:

Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig. Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse. Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. I dig skal alle jordens slægter velsignes.

Disse tre første vers fra Første Mosebog 12 er udgangspunktet for folket Israels historie. Her møder vi Abram, som gennem Isak, Jakob og Jakobs 12 sønner bliver stamfar til Israels folk. Det er meget centrale vers, hvis vi vil forstå Guds plan med Israel.

Da Gud taler til Abram, bor han i Karan, hvor hans far Tera og hans hus slog sig ned efter at have forladt Ur i Kaldæa. Nu får Abram så besked om, at han skal bryde op og forlade sin familie og sit land. Det er værd at lægge mærke til, at der står, at Abram skal gå til det land, som Gud vil vise ham. Abram får ikke på forhånd en klar melding om, hvor det er, han skal gå hen. Han skal gå på Guds ord med det løfte om, at han skal blive et stort folkeslag og blive en velsignelse.

De lidt mærkelige ord om, at Gud vil velsigne den, der velsigner ham, og forbande den, der forbander ham, og at alle jordens slægter skal velsignes i ham, skal forstås i det lys, at Gud i udvælgelsen af Abram – og dermed det jødiske folk – siger: ”Jeg har en frelsesplan!” Når vi taler om Israels udvælgelse, så må vi også tale om Guds store frelsesplan. Når

Gud udvælger et bestemt folk, hvorigennem hele verden skal velsignes, så er det et udtryk for, at Gud har en frelsesplan med alle mennesker.

I kapitel 12 er det, som om Gud siger: ”Jeg skal bruge en tjener på jorden. Jeg må have en jordforbindelse.” Derfor udvælger han Abram, og alt det, Gud vil give til frelse for alle mennesker, skal gå gennem det folk, han skal blive til, og det land, Gud vil give ham.

Det betyder for det første, at Gud har givet verden sit hellige ord gennem Israel. Gud åbenbarede sig gennem Israels folk, som skrev sin historie ned og gav det videre til os. Bibelen er derfor også en jødisk historiebog.

For det andet har Gud givet frelsen gennem Israel. Det kommer til udtryk med ordene: ”I dig skal alle jordens slægter velsignes.” Da Gud bragte sin elskede søn ind i denne verden til frelse for alle mennesker, så skete det gennem Israel.

Der er ét udtryk, som er særlig godt at holde fast i, når vi taler om Israel. Nemlig, at Israel er Guds tjener. Sådan lyder det i Esajas 43 til Israel: ”Du er min tjener,” og sådan siger Maria det i sin lovsang: ”Han har taget sig af sin tjener Israel.” Israels folk er hverken bedre eller værre end andre folkeslag; de er ikke mere retfærdige, mere fromme eller på anden måde mere kvalificerede. Men det var dét folk, Gud udvalgte, da han skulle bruge en jordforbindelse.

Den velsignelse, som Gud skulle bruge Israel som en slags kanal for, er, at vi har fået adgang til frelsen ved Jesus Kristus gennem Israel. Den kristne menighed er ikke et nyt Israel eller et nyt udvalgt folk i den forstand. Men vi er blevet medarvinger til de løfter, Gud gav Israel, siger Paulus.

Når Gud siger til Abram, at han vil velsigne den, der velsigner ham, og forbande den, der forbander ham, så er det alvorlige ord. De skal forstås i den sammenhæng, at hvis nogle vil forsøge at udslutte Israel, så er

det ikke bare Abrams efterkommere, et folkeslag blandt andre på jorden, som de vil til livs. Det er derimod Guds frelsesplan for hele jordens folk, de forsøger at stikke en kæp i hjulet på.

Gud knytter ikke blot sin velsignelse til et folk, men også til et land, så udvælgelsen af Israels folk og Israels land hænger uløseligt sammen. Vi kan læse, hvordan der opstår stridigheder mellem Abrams og Lots hyrder, så de må gå hver til sit. Abram har netop fået landet af Gud - og nu giver han en del af det, som oven i købet er den frugtbare Jordandal, væk til Lot! Men alligevel siger Gud bagefter til Abram:

Se ud over landet, derfra hvor du står, mod nord og syd, mod øst og vest. Hele det land, du ser, vil jeg give dig og dine efterkommere for evigt. Jeg vil lade dine efterkommere blive som jordens støv; hvis nogen kan tælle jordens støv, kan også dine efterkommere tælles.

Lot fik sit land for fredens skyld på det jordiske plan, men løfterne, som Gud gav Abram, står fast. Det er nådeløfter, som Gud står inde for. Abram skal ikke gøre noget bestemt, for at de kan gå i opfyldelse, men på den anden side kan de heller ikke sættes ud af kraft.

Det er det samme, Paulus er inde på i Romerbrevet, hvor han stiller spørgsmålet: "Har Gud da forkastet sit folk?" og øjeblikkeligt selv besvarer det: "Aldeles ikke!" med den begrundelse, at Gud ikke fortryder sin nådegave og sit kald. Selv om det udvalgte folk har vendt den lovede Messias ryggen, så er det stadig elsket for fædrenes skyld, som Paulus siger. Gud har en plan med Israels folk, som strækker sig fra fortiden over nutiden og ind i fremtiden.

Nogle har den opfattelse, at jøderne er bedre mennesker og mere fromme og kvalificerede end andre folkeslag. Det kan de så ikke få til

at passe med den aktuelle, politiske situation i Israel, når de for eksempel ser, hvad Israel gør på Vestbredden og har gjort i Gaza, og tænker: ”Skulle det være Guds ejendomsfolk?”

I den sammenhæng er det vigtigt at holde fast i, at Guds udvælgelse altid er en udvælgelse til tjeneste. Og det at tjene betyder ikke nødvendigvis at være frelst eller specielt from. I Bibelen er der stribevis af eksempler på, hvordan Gud i sin tjeneste bruger mennesker, som langtfra er fromme eller troende overhovedet. Gud brugte for eksempel Faraos som sit redskab.

Det bliver også i Bibelen sagt helt udtrykkeligt og umisforståeligt, at Israel ikke er bedre end andre. Da Moses holder sin afskedstale på Nebo, siger han direkte henvendt til israelitterne:

For du er et helligt folk for Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt af alle folk på jorden som sit ejendomsfolk. Det er ikke, fordi I er større end alle andre folk, at Herren fattede kærlighed til jer og udvalgte jer; for I er det mindste af alle folk. Men fordi Herren elskede jer og ville opfylde den ed, han tilsvor jeres fædre, førte han jer ud med stærk hånd og udfriede dig af trællehuset, af egypterkongen Faraos magt.

Gud har gjort Israel til et helligt folk. Han har skilt det ud og gjort det til sit ejendomsfolk, som han ønsker at have kontrol over, så han kan føre sine planer ud i livet. Men han udvalgte dem ikke fordi israelitterne var bedre mennesker. Det er en ubibelsk tanke, og det er vigtigt at have for øje, når vi skal prøve at forstå Israel i dag.

Gud udvalgte derimod folket Israel, fordi han elskede det. Kort og godt. Israel var genstand for den kærlighed, som vi også læser om i Det Nye Testamente: ”For således elskede Gud verden, at han gav sin en-

bårne søn.” Det er den evige Guds kærlighed, som vi ikke kan gå i rette med, og som vi ikke kan diskutere.

En anden væsentlig ting er, at Gud ikke udfriede Israel af Egypten alene på grund af kærlighed, men også, fordi han var forpligtet af sine løfter til Israels fædre. Når Gud giver løfter, så løber han ikke fra dem. Heller ikke, selv om Israel er ulydigt. Israel får at mærke, at det har konsekvenser at vende Gud ryggen, men sine løfter står han ved, og Israel er stadig hans ejendomsfolk.

Når Gud handler, som han gør med Israel – det gælder både i fortiden og for vores øjne i dag – så gør han det ikke for Israels skyld. Det er også det, Ezekiel fortæller: Gud vil lade Israel vende hjem til sit land og lade ørkenen blomstre igen for sit eget hellige navns skyld. Gud gør det, fordi han er troværdig og står ved sine løfter. Hvis Gud ikke holdt fast ved sine løfter til Israel, var han ikke til at stole på. Så ville vi som kristne heller ikke have garanti for, at han holder de løfter, han har givet os.